

gadta a tanácsomat. A gonosz kigyó tehát megdöglött. Annak már kampec. De a tojásai még ott vannak a hasában. Úgyhogy tanácsos lesz hazafelé is a gyalogszert választania. Otthon pedig – nem kell, hogy lássák – tessék fát fűrészelni szorgosan. És mindig csak annyit egyék, amennyivel az éhét csillapítja, egy falattal se többet. Nehogy kibújjanak a tojásból azok a sárkányivadékok. Akkor – de csak akkor! – tisztes öregkort jósolhatok uraságodnak” – ezt mondta, és mosolygott hozzá a bajusza alatt. A gazdag idegen pedig azt feleli erre: „Doktor úr! Szép kis alak maga, mondhatom. De engem sem ejtettek ám a fejem lágyára, úgyhogy nagyon is jól értem, amit mond.” Meg is fogadta azután a doktor tanácsát, az ígért kor, az is kijutott neki, mert nyolcvanhét év négy hónap és kilenc napot élt, és végig olyan egészséges volt, mint hal a vízben, és minden újévkor húsz dublont küldött az orvosnak üdvözet és életjel gyanánt.

Kovács András Ferenc

FÜST-FANTÁZIA

In memoriam F. M.

Füst voltam egykor én, fiam: mogyorva, árva, régi
 Füst, súlyos legekbe fölgomolyduló, szabad
 Talán, ki búsótéten bontogatja szét magát,
 Formátlanul ráng, megfeszíti vándor izmait,
 Százlábúmód ha mozdul minden ize, s úgy mász az éj
 Koszolt üvegjén, úgy hág homéri hold felé magánytalan
 Magasba, mintha mennydörögni tudna még a dór mezőn,
 Árkádiákon át... Pedig dehogy, fiacskám, ej, dehogy –
 Csupán árnyéka reszket ott, lakóni pusztaság fölött
 Az bomlik lelkes semmivé, mint szél kezében bölcsek sottogása.

Füst voltam, vén füst, mi lángját is feledte már rég:
 Márványos oltár vérkomor tüzét, honnan az égilakókhoz
 Gördült, lökődött lázas áldozatként, s lábok nyomát is óvta,
 Körbenyaldosá a fellegen, zord bércek fodrain... Zeuszra!
 Így volt! Ámde most Delphoi, Délosz, Dódóna néma. Théba se tisztel,
 Sem Braurón, mert rossz derekam ropog csak. Nem roppen, nem száll
 Ifjú szikrazápor vélem, öreggel – ó, hol égtem én el?

ÉN, SCARDANELLI

Lakatlan házat
 Léthén túli huzat –
 a boldogság is úgy ráz:
 reszketek
 rosszul csukódó ablakként... Repedt,
 átlátszó
 lettem én a semminek,
 akár e könnyű költemény,
 mert széttörök,
 hasadni gyors reménység... Összerezzen:
 csiszolt üvegből van már mindenem,
 mint démonoknak – oly csörömpöléssel
 rebbenek ők
 szívemben, néma szurdokok fölött
 egy fényzilánkban...
 Amde engem itt
 átjár örvénylő napsugár sötétje,
 széttép a szél, a kalmár vágy zajong,
 a vér kiált, s a végső csönd verése
 vacogtat, mintha meglazult kilincset –
 zörgethetnek
 kegyelmes vándorok. De merre nyíljak én,
 ha nyitattik? Üres szobáim merre
 nyíljanak meg? S hová vezetnek
 még e szűk folyosók? Szárdeisz felé vagy Korinthoszba vissza?
 Már soha hozzád, túnt Epheszosz, hús enyhet adó ág!
 Benned is istenek éltek egykor,
 De bennem most csupán vak angyalok
 csapkodják sorra múltak ajtaját,
 s nem tudhatom, hogy
 üdvösség vagy kárhozat süvit-e
 végig testemen? Rajtam keresztül száguld át a kongó termeken,
 a lélek lengő tág lépcsőzetén – csorbult fokok,
 rések között... No mondd: te voltál
 Christian? De most ki vagy, te lakhatatlan?
 Bérház, romos, hideg torony, hová csak égi
 fecskék szárnyalása hat föl, s néha a mélyből
 szétszórt gyöngye gyerekhang, bölcs fecsegés, ha fölszáll –
 talán megérint, mert beléd szivárog, hozzád tör át a hallgatás
 falán – hörgés, fohász, szerelembe bomolt szép női sikoly.